

ŽIVOTOPIS JOSEFA ŠRÁMKA

Josef Šrámek se narodil 21. června 1947 v Plzni. Otec Václav Šrámek, byl vlastníkem truhlářské dílny a matka Jana byla původně učitelkou. Josef měl tři sourozence, ale nejstaršího bratra nikdy nepoznal, protože zemřel v pěti letech v průběhu druhé světové války.

Od 2. do 9. třídy chodil na základní školu Benešovu v Plzni.

V květnu roku 1954 byl otec nespravedlivě odsouzen za protistátní činnost k šestnácti letům vězení. Život bez otce byl velmi těžký, ale oporou jim byli hlavně matčiny rodiče a matčina sestra s manželem. Otce mohli navštěvovat čtyřikrát do roka na jednu hodinu.

V roce 1960 byla změněna ústava a vznikla Československá socialistická republika, součástí jejího vzniku byla i obsáhlá amnestie. Otec byl po šesti letech propuštěn. Po jeho návratu byla rodina velmi šťastná.

Po návratu otce přišly další komplikace. Když se Josef po ukončení základní školy pokusil dostat na gymnázium, jelikož vycházel ze základní školy s průměrem 1.00, byl odmítnut z důvodu uvěznění otce. Přihlásil se tedy na učiliště v Plzni, obor truhlář, aby pokračoval v rodinné tradici. Po úspěšném absolvování učiliště dostal možnost studovat Střední uměleckoprůmyslovou školu v Praze.

Celý život ho provázel pozitivní vztah ke sportu. Věnoval se házené. Po příchodu do Prahy přešel k atletice, běhal střední a dlouhé tratě. Díky atletice poznal i svoji budoucí manželku, která byla úspěšnou vícebojačkou.

U sportu zůstal i po ukončení aktivní kariéry jako trenér mládeže. Díky atletice také potkal mnoho zajímavých osobností např. Danu Zátopkovou, Josefa Odložila, Báru Špotákovou atd.

V roce 1973 se oženil s Annou Hruškovou. Po svatbě se usadili v Praze. 25. ledna 1982 se jim narodil syn Josef Šrámek.

Josefa sport provázel i v zaměstnání. Pracoval v národním podniku Artis, který se věnoval výrobě běžek, lyží a dalšího dřevěného sportovního vybavení. V Horšovském Týně měl na starosti závod, kde se vyráběly pingpongové stoly a zahradní lehátka. Po několika letech strávených v tomto podniku si založil vlastní firmu, kterou pojmenoval Sportvia (výroba tělocvičného nářadí, potřeby pro atletiku atd).

V současnosti je pan Šrámek hrdým dědečkem a už může jen vzpomínat na své dětství, na šťastné i strastiplné chvíle, kterými je protkán jeho život. Motto, které pana Šrámka provází celým jeho životem je propojeno s přístupem k životu jeho milované maminky. Maminka pana Šrámka byla opravdu obětavou ženou a vždy se v lidech snažila vidět jen to dobré, snažila se hledat to, co lidi spojuje, nikoliv co je rozděluje.